

An elevator interior with a landscape mural of green hills and a cloudy sky. The ceiling has several bright, starburst lights. A shadow of a person is cast on the floor. The text "PLANES OF THOUGHT" is overlaid on the image.

PLANES OF THOUGHT

a site-specific exhibition at
Departement of Management,
Politics and Philosophy
Copenhagen Business School

by Mille Kalsmose

PLANES OF THOUGHT

Departement of Management, Politics and Philosophy
Copenhagen Business School
Porcelænshaven 18B, DK-2000 Frederiksberg
May 2009

INTRODUKTION

“På CBS er kunsten og de arkitektoniske rammer med til at skabe en ‘stedets ånd’, der forbinder fornuft og fantasi, drømme og disciplin, visioner og virkelighed.”

Rektor Finn Junge-Jensen

Tænk CBS arkitektur og man ser uvilkårligt de smukke og moderne bygninger på Solbjerg Plads, Dalgas Have og Kilen for sig, som tillige rummer en stor samling af malerier og skulpturer af danske og udenlandske kunstnere. Omgivelser der gør folk glade og nysgerrige på verden. Bortset fra at huse nogle af CBS’ mest spændende ansatte og studerende var der imidlertid ikke meget, der signalerer levende og dynamisk undervisnings- og forskningsmiljø over LPF’s bygning i PorcelænsHAVEN 18B, som vi har beboet siden 2005. Den er funktionel javel, men omtrent ligeså kedelig-grå indvendig, som den er karakterløs udvendig. At banebrydende viden om ledelse er vores by er således svær at få øje på.

Det ville vi gerne gøre noget ved, og derfor indledte vi for et års tid siden et samarbejde med Kunstner Mille Kalsmose med henblik på at identificere et udsmykningsprojekt, der kunne gøre vores indgangsparti mere imødekommende for både gæster og ansatte. Mille Kalsmoses vision for projektet blev at skabe nogle dristige æstetiske rammer, der samtidig skulle kommunikere, hvad der produceres indenfor murene. Udfordringen har i den forbindelse været, hvordan vi for begrænsede økonomiske midler kunne realisere en sådan ny type kommunikation, der både skulle være æstetisk holdbar og konkret identitetsbeskrivende. Men det er lykkedes over al forventning. Mille

Kalsmose har virkelig formået at gøre op med vores vaneforestillinger og har meget præcist fundet frem til, hvad der ligger os på sinde som videnskabelige og administrative medarbejdere på LPF, samtidig med at vi i den grad har fået kunsten ind på instituttet.

Mille Kalsmoses idé har været, at værkerne ikke blot skulle afspejle et udsnit fra en tid på instituttet, men at de skulle være vedvarende relevante ved at gribe ånden på et institut som LPF, der hele tiden bevæger sig i grænselandet mellem vidensdiscipliner og forholder sig til mange planer og perspektiver – både i fortid, nutid og fremtid. Deraf titlen *“Planes of Thought”*. Mille Kalsmose har udfordret forskningen på stedet ved konstant at tale, kommunikere og lege med vores identitet, tanker og socialitet. Vores før så identitetsløse opgang og vareelevatore er nu transformeret til et sted, der udfordrer os selv dagligt, som stiller spørgsmål til praksis, og som på en ny måde afspejler den kreativitet, som ligeledes er drivkraften i forskningsprocessen. Med projektet er der ikke alene skabt nogle fantastiske æstetiske rammer, det rammer samtidig såvel forskningskommunikationens udfordring som virksomheders corporate branding strategier. Værket som formidlingsprojekt fortæller nemlig en helt anden historie end “se hvor gode vi er” og “se alt hvad vi kan”. Den udtrykker snarere den enkelte forskers subjektivitet og forskning på en selvvironisk, ærlig, udstillende og dermed – synes vi selv – mere autentisk måde.

Det er vores håb, at vi med realiseringen af dette projekt har bidraget til at styrke CBS’ brand som et kunst- og for-

midlingsinteresseret universitet. Det har været af stor betydning for os at arbejde tæt sammen med en kunstner som Mille Kalsmose, som virkelig har inspireret og udfordret vores holdninger. Med projektet synes vi, at det er lykkedes at integrere kunsten i vores arbejdsliv på en ny, udfordrende måde. Der er nemlig ikke tale om et bestillingsarbejde, som er pænt, men som ikke udtrykker noget om, hvad der er på spil i netop vores virkelighed.

Vi håber, at projektet kan virke som inspiration for andre virksomheder, og at flere offentlige som private organisationer tør indlede samarbejder med kunstnere, når der skal arbejdes med organisationens æstetiske udtryk. Det kan varmt anbefales.

En stor tak til CBS’ ledelse og Rektor Finn Junge-Jensen uden hvis støtte dette projekt ikke havde været mulig. Vi håber imidlertid ikke, at projektet slutter her. Vi vil meget gerne videreføre tankerne i en fase 2, hvor kunsten, legen og udsmykningen føres helt ind på gangene, ja måske helt ind på kontorerne og i kroppene på medarbejderne. Der er en lang og spændende rejse foran os, men med dette katalog er første skridt taget.

Tag på et eventyr sammen med Institut for Ledelse, Politik og Filosofi og slå dig på tanken!

Frederiksberg, d. 29. maj 2009,

Eva Zeuthen Bentsen

Ole Fogh Kirkeby

Daniel Hjorth

Jesper Bjørn

Anje Schmidt

Henrik Hermansen

DO YOU PREFER
YELLOW OR GREEN?

DO YOU PREFER
YELLOW OR GREEN?

INTRODUCTION

“ At Copenhagen Business School, art and architectural surroundings work together to create a 'local spirit' that combines reason and fantasy, dreams and discipline, vision and reality.” President Finn-Junge Jensen

When we think of the architecture of CBS, images of the beautiful and modern buildings at Solbjerg Plads, Dalgas Have and the Wedge immediately come to mind. These buildings also contain a large collection of paintings and sculptures by Danish and international artists. They offer surroundings that make people happy and curious about the world. Beyond housing some of CBS's most exciting employees and students, meanwhile, until recently there wasn't much to suggest a vibrant and dynamic research and teaching environment in MPP's building at Porcelæns- haven 18B, which we have occupied since 2005. It is functional, of course, but about as grey and boring inside as it is devoid of character on the outside. That this is a city of path-breaking knowledge about management is thus difficult to see.

We wanted to do something about that, and about a year ago we started working with the artist Mille Kalsmose to see if we could come up with a way of making our entryway more inviting to guests and employees. Mille Kalsmose's vision for the project involved establishing an edgy aesthetic framework that could at the same time communicate what is produced within our walls. The challenge in this regard has been to establish a new type of communication on a limited budget that is both aesthetically tenable and concretely descriptive of our identity. Mille Kalsmose

has really turned our accepted notions on their head and managed to discover what is on our minds as academic and administrative employees at MPP, while at the same time bringing art to the department.

Mille Kalsmose's idea was that the works should mirror not just a specific period of time at the department but should remain relevant over time. It was to capture the spirit of MPP, one that constantly moves in the boundary region between disciplines and grapples with many planes and perspectives – in the past, the present, and the future. Thus the title *“Planes of Thought”*. Mille Kalsmose has challenged research here by constantly articulating, communicating and playing with our identity, our thoughts and our sense of community. Our once so anonymous stairwell and elevator rooms have been transformed into places that challenge us on a daily basis, put questions to practice, and in a new way mirror the creativity that is also the driving force in the research process. The project has created not just a fantastic aesthetic framework, but also a standing challenge to research communication and the corporate branding strategies of companies. It tells a story that is very different from the familiar “here's how great we are” and “here's what we can do” narratives. Instead, it expresses the individual researcher's subjectivity and research in an ironic, honest, transparent and, thereby, we think, more authentic manner.

It is our hope that with the completion of this project we have contributed to strengthening CBS's brand as a university that is interested in art and com-

munication. It has been very important to us to work closely with an artist like Mille Kalsmose, who has inspired us and challenged our attitudes. We believe that with this project we have succeeded in integrating art in our workplace in a new and challenging way. We are not talking about a made-to-order artwork that is merely pleasant to the eye. It is a genuine expression of what is important to us. We hope that the project can serve as inspiration for other companies and that more public and private organizations might dare to initiate collaborations with artists when they feel the need to work with the aesthetic expression of the organization. It can be warmly recommended.

A big thanks to CBS President Finn Junge- Jensen, without whose support this project would not have been possible. We hope this project does not end here, however. We very much want to carry the project into a second phase, where art, play, and decoration are taken into the hallways, yes, perhaps all the way into the offices and bodies of the employees. A long and exciting journey lies before us, and with this catalogue a first step has been taken. Come on in! Welcome to the Department of Management, Politics and Philosophy. But watch your head: there are ideas in the air.

Frederiksberg, May 29, 2009

Eva Zeuthen Bentsen

Ole Fogh Kirkeby

Daniel Hjorth

Jesper Bjørn

Anje Schmidt

Henrik Hermansen

PLANES OF THOUGHT

By Mille Kalsmose

Det har været mit mål at skabe et informativt, æstetisk og oplevelsesrigt arbejdsmiljø i Porcelæns haven 18B, på en måde, der understøtter og for alvor inkorporerer og synliggør LPF's værdigrundlag og identitet. Indholdet i værkerne har været præget af at skulle kunne være vedvarende relevante og ikke blot et udsnit fra en tid på instituttet. Og som noget overordnet for værkerne form var, at de skulle fremstå æstetisk smukke. For at projektet reelt kunne tage form var der brug for en research og analyse af Institutets vision, værdier, behov og dele af LPP's produktion. Dette foregik på forskellige måder først og fremmest i tæt samarbejde med fokus gruppen, bestående af Henrik Hermansen, Anje Schmidt og Jesper Bjørn samt via interviews og workshops med øvrige medarbejdere.

OVERORDNET IDÉ "PLANES OF THOUGHT"

I mit møde med Institut for Ledelse, Politik og Filosofi oplevede jeg et sted, hvor viden og tænkning er dynamisk, et institut, der hele tiden bevæger sig i grænselandet mellem vidensdiscipliner og forholder sig til mange planer og perspektiver – både i fortid, nutid og fremtid. Men først og fremmest oplevede jeg også en gruppe engagerede mennesker folde sig ud bag tankerne og bøgerne – i et arbejdsrum organiseret med tilsvarende fleksible grænser og rammer. Det er denne oplevelse udsmykningen gerne vil give liv gennem et kunstnerisk udtryk.

Udsmykningen har først og fremmest tag-

et udgangspunkt i stedets egen produktion af specielt videns materiale som statements samt diverse bøger. Dette indsamlede materiale er blevet benyttet som råmateriale for og inspiration til bygnings gennemgående udsmykning og informationsskiltning. Det har naturligvis været helt fundamentalt at tænke alle tre etager sammen sådan, at man som beskuer danner sig et genkendeligt billede – samtidig med at diversiteten bevares.

Det første man møder, når man besøger LPF i Porcelæns haven 18B er enten den ene af bygningens to elevatorer beklædt med græs på gulvet og så langt øjet rækker ud langs elevatorens sider indtil græsplateauerne når horisontlinjen – eller – hvis man træder ind i den anden elevator – et solgult trapperum, hvor man ikke kan finde hoved og hale i, hvilken en trappeafsats, der er øverst eller nederst. Elevatorerne har jeg fundet helt centrale i den samlede udsmykning, da netop elevatorerne er det fysiske udtryk for det tværgående element mellem de forskellige discipliner, ledelse, politik, filosofi og historie, som LPF er sammensat af og adskiller sig fra andre institutter ved.

UDTRYK – FORM PÅ TANKER

Jeg har valgt at begrænse antallet af farver til tre, idet jeg gerne har villet benytte de enkelte farver til at repræsentere de forskellige etager sådan, at brugerne kan orientere sig enkelt og umiddelbart. De tre klare og enkle farver: solgul, orangerød samt græsgrønt meddeler sig rent, klart og enkelt og giver rum til, at

indholdet i værkerne kan træde frem. Endeligt bidrager farvernes klarhed også til at give bevægelse, dynamik og liv til rummene.

Udsmykningens fysiske fremtoning er kendetegnet ved at være i en stram, enkelt og grafisk stil, der går igen på alle etager og rum. Værkerne er udført således, at beskueren tvinges til at forholde sig kropsligt til værkerne og ikke kun teoretisk. Denne kropslige oplevelse fornemmes bl.a. i mødet med de tre meter høje ansigts-portrætter, ved de mandshøje plexiglassøjler samt i elevatorernes indre med dybde perspektiver.

Men ikke så snart har beskueren forholdt sig kropsligt til værkerne, før denne ved nærmere eftersyn bliver stillet over for et væld af detaljerede informationer skabt på LPF. Det fremgår bl.a. på figurerne, der er skabt af tekstmateriale og placeret på plexiglassøjlerne samt på "Boghjulet", der er bygget under en LPF-workshop, med bøger produceret på LPF.

>>>

It is has been my aim to create a work environment that is informative, aesthetic, and rich in experiences, and to do so in a way that supports MPP's basic values, while incorporating and visualizing its identity in a serious way. The content of the works is characterized by a durable relevance, not just a sample of a particular time. An overarching ambition was that they should appear aesthetically beautiful. In order for the project really to take shape, it was necessary to investigate and analyze the department's vision, values, needs, and parts of its output. This happened in various ways, primarily in close collaboration with the steering group, which consisted of Henrik Hermansen, Anje Schmidt and Jesper Bjørn.

OVERARCHING IDEA "PLANES OF THOUGHT"

In my meeting with the Department of Management, Politics, and Philosophy, I encountered a place where knowledge and thought are dynamic, a department that constantly moves in the borderland between disciplines and grapples with many planes and perspectives, whether in the past, the present, or the future. But, first and foremost, I experienced a group of engaged people who express themselves behind the thoughts and the books in a workspace organized by correspondingly flexible boundaries and frameworks. It is this encounter that the project wants to bring to life through an artistic expression. The project has taken its point of departure primarily in the department's own production of distinctive knowledge mate-

rial in the form of statements and various books. This collected material has been used as raw material and inspiration for the building's look and signage. It has of course been wholly fundamental to bring all three floors within a single concept so that the viewer forms a recognizable image, even as diversity is preserved.

The first thing one meets when one visits MPP in Porcelænshaven 18B is either one of the building's two elevators. One is decorated with grass on the floor, stretching as far as the eye can see out along its sides until the grassy plateaus reach the line of the horizon. The other elevator is a yellow room of stairs where it is impossible to distinguish up from down, or which landing is highest or lowest. I have found the elevators to be completely central in the overall project, since it is precisely the elevators that are the physical expression of the connective element between the various disciplines – management, politics, philosophy, and history – that MPP is made up of and distinguishes itself from others by.

EXPRESSION – THE FORM OF THOUGHTS
I have chosen to limit the amount of colours to three, in that I wanted to use the individual colours to represent the different floors in such a way that users can orient themselves simply and immediately. The three clear and simple colours – yellow, red and green – present themselves cleanly, clearly, and simply, establishing a space in which the content of the works can then appear. Finally, the clarity of the

colours also contributes movement, dynamism and life to the spaces.

The project's physical expression is characterized by a tight, simple, and graphic style that is repeated on every floor and in each room. The works are realized in such a way that the viewer is forced to grapple with them bodily and not just theoretically. This bodily experience can be felt, among other places, in the meeting with the three-meter high portraits, in the life-sized Plexiglas columns, and in the deep perspectives of the elevators' interiors. But no sooner have viewers registered the physical presence of the works before them, when they are, through closer inspection, brought face to face with mass of detailed information created by MPP. This can be seen, among other places, in the figures made out of text on the Plexiglas columns, and on the "book wheel", which has been built during an MPP workshop out of books produced at MPP.

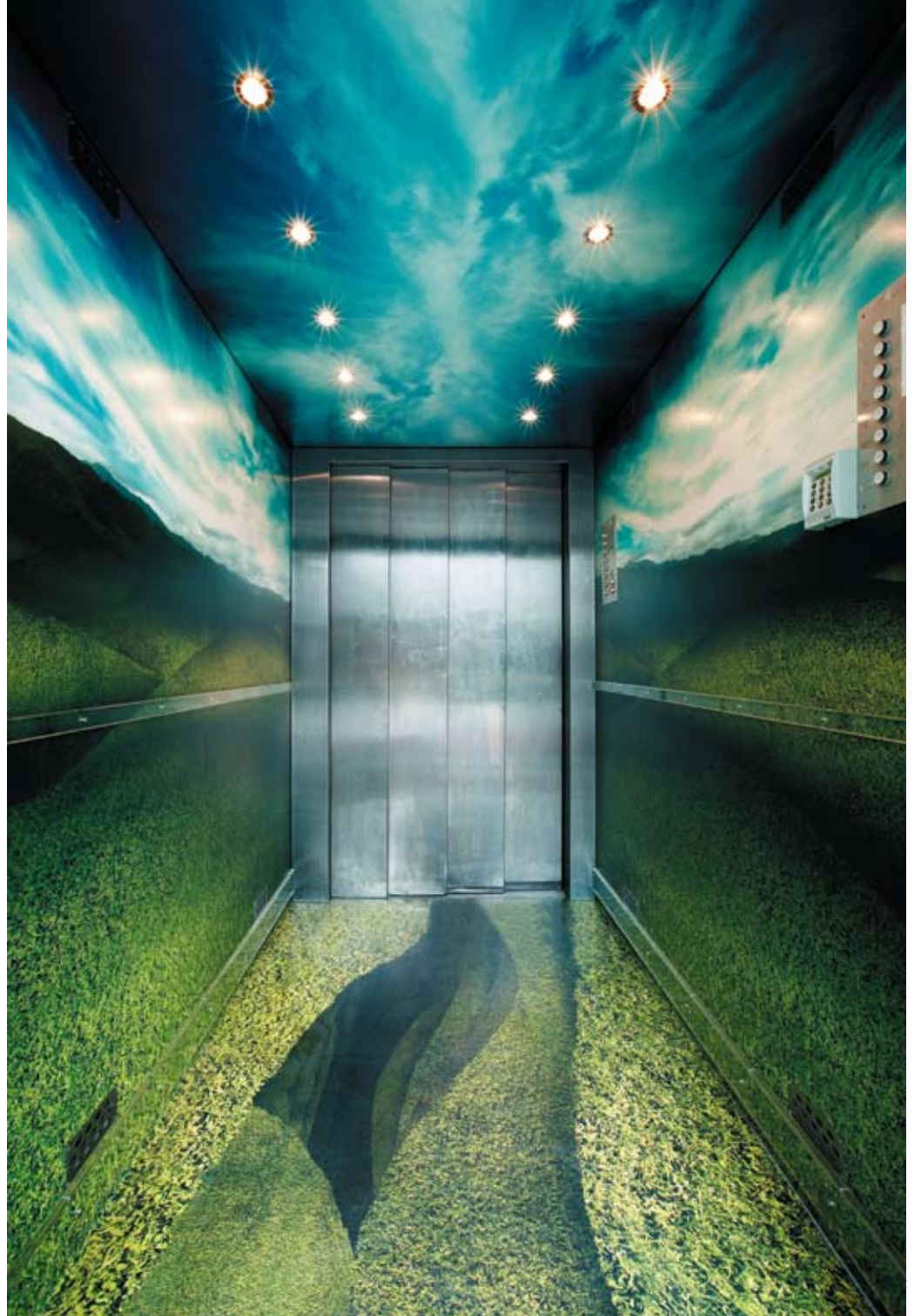
>>>

Elevator 1

Farven er græsgrøn med meget grønt græs, som ses i fugleperspektiv og forsvinder som ned i et optisk hul på gulvet. Langs siderne har man som beskuer en oplevelse af at stå på et plateau og se ud over de mange andre mulige plateauer. I horisontlinjen træder himmelen frem og møder loftet.

Bag valget af græsplateauer ligger værdien i at placere sig et givent sted, hvorfra man kan få overblik, et sted at se ud fra. De mange plateauer indikerer også, at der er forskellige måder at se verden - fra hvert plateau vil man måske opdage noget forskelligt og derfor er det vigtigt at være rejsende, som går mod det ukendte.

The colour is green. Very green grass is seen from a bird's eye view and disappears down into an optical hole in the floor. Along the sides the viewer gets a feeling of standing on a plateau and looking out over a multitude of other plateaus. On the line of the horizon, the sky appears and meets the ceiling, which has also been painted the colour of the sky. The choice of grassy plateaus was made with the value of situating oneself in a particular place in mind, a place wherefrom one can survey the landscape, a point of view. The many plateaus also indicate that there are different ways of seeing the world - one may discover different things from each plateau and it is therefore important to become a traveller into the unknown.

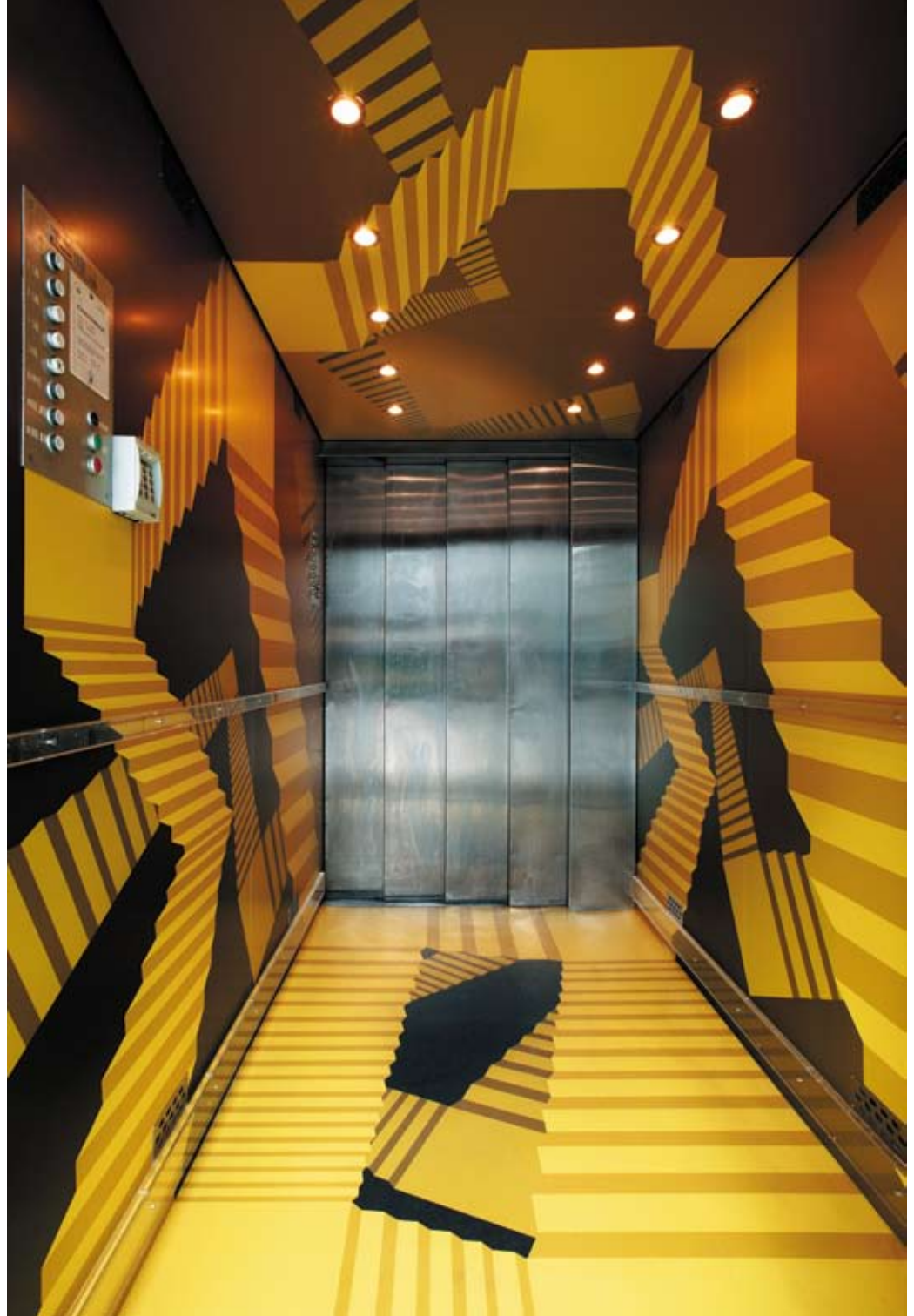

Elevator 2

Farven er solgul i et trapperum fyldt med flere trapeafsætser, set i flere forskellige perspektiver, der alle støder op mod hinanden, men som ikke rigtig leder til et endeligt eller bestemt sted.

Ideen i at anvende dette specielle trapperum bunder i værdier om ikke at tro på det ideale og på den eneste rigtige sandhed, men, at alt afhænger af, hvorfra man ser.

The colour is yellow, the room filled with stairs connecting several landings, seen in several perspectives that converge upon one another but never lead to a final or definite place. This space expresses the value of not believing in the ideal and the one correct truth—it shows us that everything depends on the place wherefrom one looks at things.

2. Sal

Når man træder ud på 2. sal fortsætter den solgule farve, det første som øjet møder er et stort fotografi på 150 x 150 cm med et "Boghjul" bag en 10mm tyk plexiglas plade, og det samme gentager sig på den tværgående væg over radiatoreren med et fotografi af et "Boghjul" på 100 x 100 cm. Bagvæggen bag elevatorerne er malet solgul med illustrationer af bøger malet i samme gule farve. Elevator dørene har et print af et Bogtårn.

I Trappeopgangen opleves samme maleriske udsmykning som på bagvæggen omridset af bøger i gul maling, i en grafisk stil, bevægende sig som en række, der vælter eller spreder sig.

Udgangspunktet for at anvende bøgerne er naturligvis at de er instituttets produktion og dermed det synlige afkast af det arbejde der udføres på instituttet. En workshop med de ansatte afstedkom værkerne "bogtårn" som forskerens fragile elfenbenstårn og to "boghjul", der som en maskine, der sprøjter bøger ud i en konstant fremdrift.

Second Floor

When one steps out on the second floor the yellow colour continues. The first thing that meets the eye is a photograph, 150 cm by 150 cm, with a “book wheel” behind a 10mm thick Plexiglas pane and the same thing repeats itself on the perpendicular wall over the radiators with a photograph of another “book wheel”, 100 cm by 100 cm. The back wall behind the elevators is painted yellow with illustrations of books painted in the same yellow colour. The elevator doors bear a print of a Tower of Books.

In the stairwell, the same visual expression can be experienced as on the back wall, outlined by books in yellow paint, in a graphic style, moving as a series that spreads itself around. The point of departure for using books is of course the department’s output and thereby the visual result of the work that is carried out here. A workshop with the employees resulted in a Tower of Books as an image of the fragile ivory tower of the researchers and the two “book wheels” that, like a machine, emit books in a constant drive forward.

Anden sal
Second floor

3.sal

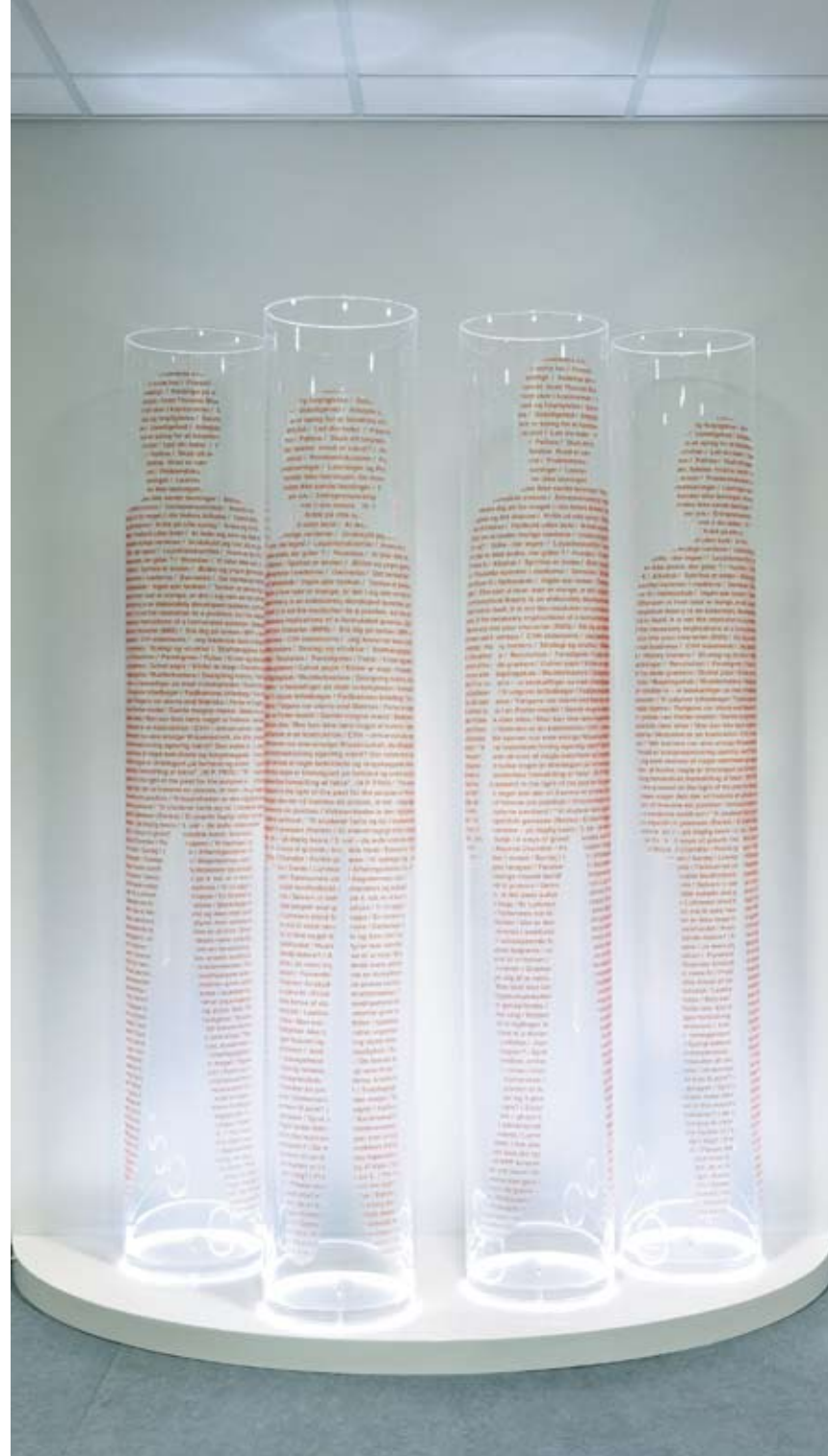
På 3.sal er den gennemgående farve orangerød, den møder man bl.a. på de 6 stk. Mandshøje plexiglassøjler med bogstavs-silhouetter af personer, konstrueret af statements skrevet af medarbejdere på LPF.

På elevatordørene er der store prints af en af instituttets gange, ovenpå disse gange bevæger orangerøde helfigurs-silhouetter sig. I trappeopgangen er det samme maleriske udtryk som på bagvæggen med silhouetterne af personer i plexiglassøjler i orangerød.

Grunden til, at der er kommet så meget fokus på personer er netop, at de ansatte på instituttet er meget kendetegnende og unikke for stedet.

Third Floor

The colour on the third floor is orange-red, which one meets, among other places, on the six life-sized Plexiglas columns with letter-silhouettes of persons constructed out of statements written by the employees of MPP. On the elevator doors are large prints of the department's hallways and on top of these move orange-red life-sized figures. The back wall behind the elevators is painted orange-red with two painted Plexiglas columns, which reaches to the elevator wall. In the stairwell we find the same visual expression as on the back wall with silhouettes of persons in Plexiglas columns in orange-red. The reason that so much emphasis has been placed on persons is precisely that the employees at the department are very characteristic and unique to the place.

theory is an elaborately developed ques
it is not the resolution to a problem, b
necessary implications of a formulated quest
your character (BMS) / Slå dig på tanken
CVH statements / Jeg beskriver b
r / Stiaf
Fubar / k
er er ma
esignin
kelighe
nses bi
ersks / l
ne mær
oget af
t – erhv
nschaft
d? Den
langsk
hånd o
M.P. FRI
the pur
ces, et r
eden er
ts og ta
rkt fagli

Revolution / Paradigmer / Fubar / Kris
grækere / Gulnet papir / Kilder er magt /
klogskab / Mudderkastere / Designing hi
– vi beskæftiger os med virkeligheden
Udgiver billedbøger / Fadbamses billed
Tietgens var større end Mærskes / Por
en Porter-model / Gamle mugne mænd /
er alles / Man kan ikke lære noget af hist
historien er en konstruktion / CVH – erhverv
kennen nur eine einzige Wissenschaft, die
historieskrivning egentlig værd? Den side
skrives af nogle bebrillede og langskægg

4.Sal

På 4. sal ses tre meter høje græsgrønne ansigtssilhouetter. De valgte silhouetter er repræsentanter for historie, filosofi og politik. Inden i deres ansigter ses tekst og statements placeret der af stedets ansatte. På elevator dørene ses alle ansatte på LPF, et lille ansigtsportræt ca. 10 x12 cm, der ligesom bliver skudt ud fra elevator døren.

Med valget af de store ikoner kædes alle planer – historisk viden, tendenser i fremtiden og udtrykket for den forskning der foregår lige nu – sammen. Derfor indgår alle ansatte også fra netop denne epoke, da dette er udtrykket for samtiden – det der sker netop nu.

Fourth Floor

On the fourth floor we find three-meter high grass-green facial silhouettes. The chosen silhouettes represent history, philosophy and politics. Inside their faces we find text and statements placed there by the employees. On the elevator doors we see all employees at MPP, each represented by a little photo about 10 cm by 12 cm that seems to shoot out from the elevator doors. With the choice of the big icons all the planes – historical knowledge, trends in the future, and an expression of the research that happens right now – are brought together. That is why the employees from this epoch figure in the design, since it is an expression of the present – what is happening right now.

AT FORVILDE SIG IND I EN ORGANISATION

Af Ole Fogh Kirkeby

To udfordringer møder kunstneren i dag: At være begivenhedens medium, og at producere oplevelser, der overskrider sig selv mod erkendelse.

Vi ved ikke så meget om græsk malerkunst, lidt mere om romersk, men først i renæssancen begynder maleri og skulptur for alvor at mime begivenheden. Gud, der rækker Adam sin forløsende finger på loftet i det Sixtinske kapel, Hades' slanke fingre i Persefones unge, levende marmorkød, Seneca, fra hvis håndled blodet løber ned i badekarret. **Først sent begynder forsøgene på at befri begivenheden fra allegorien. Det forudsætter viljen til at befri den fra den kanoniske fortælling og overlade den narrative anstrengelse til tilskueren selv.** Hvor allegorien træder ind i den enkeltes univers gennem analogien, metaforer og symbolet, træder den begivenhed, der er befriet fra deres reference til en fælles, kulturelt veldefineret helhed, ind i en omvendt synekdoke, hvor den partikularitet, som vi generaliserer over, springer generaliseringens grundlag. Vi skal slutte fra detaljen til en helhed, der tilhører et uendeligt sæt af mulige verdener.

Mille Kalsmose balancer elegant mellem den allegoriske suggestion og fortolkningens åbenhed. Gennem de ikoner, som hun skaber, åbnes allegorien indefra, ligesom hendes "boghjul" slynger værker ud af en tangent, der som en linje af kraft perforerer dette univers fra en malstrøm i dets midte. Når ikoniseringen bliver collage – som i patchworket af medarbejderportrætter – skabes en anden-ordensdistance til branding-processen som signal og dokumentation. Organisatorisk identitet bliver bygget ind i kabalen og dermed udfordres den tilsyneladende nødvendighed i persongalleriets indre

konsistens som pastiche. Alting kunne være faldet anderledes ud.

Begivenheden er en tom plads, der sletter vores skrift som i vand, den modstår alle forsøg på at give den en mærkat, dens hud er imprægneret mod ordenes diskursive tatoveringer, og denne frihed fra den historie, som den selv er kernen i, viser sig i de tomme ansigter, der varierer den samme tekst.

Teksterne skrevet ind i de tomme ansigter afslører, at vi er tekstmaskiner, og at den ydre begivenheds tomhed duplikeres i bevidsthedens rum. Vi er fjernskrivere, telefaxer, der modtager en tekst fra os selv, som vi må udstille ligesom en "speak" for at kunne tale den frem. Vi læser os selv op. I dette spil mellem fortabelsen i ens egne ord og det andet menneskes afgørende betydning for at vi overhovedet har sagt, ment og tænkt noget, træder farven frem som en manifestation af, at kun følelsen og dens intensitet ikke bedrager.

I den omhyggeligt tilrettelagte, oplevelsesindustrielle verden lægges en fin film hen over det erfarede, der fastholder perceptionen som en gentagelsesmaskine – for kun det, der er fanget under filmen er blevet så stabilt og stille, at vi kan gentage det. Ligesom det er umådeligt meget lettere at huske et fotografi af et ansigt end ansigtet selv, simpelthen fordi alt for mange begivenheder er på spil i det kødelige ansigt, så må naturen gentages ved at reproduceres som mega-fotostat i omgivelser, hvor den ikke hører hjemme. Elevatorernes rum illustrerer dette. For kun gennem gentagelsen kan vi besidde, og besiddelsens form som håndfast erindring, eller som fysisk reproduktion, er forudsætningen for kapitalisering af

oplevelsen. I modsætning til den vareformede oplevelse kan erkendelse aldrig gentages. Den forandrer sig, når den fungerer.

Siden Pygmalion fik tilfredsstillet sit begær på en dukke har mennesker rejst monumenter over begæret i form af det på én gang antastbare og urørlige. Således også med søjlerne i elevatorkummene hvorpå legemstore, men anonyme menneskefigurer er trykt ind som en pastiche over busterne i de gamle universitets-sale. Organisationen individuerer OG anonymiserer på samme tid, når denne sene socialisering virker, og behovet for mindesmærker transformeres til et påført behov for dokumentation, der atter reproducerer spændingen mellem den enkeltes unikke egenskaber og deres nivellering til data for politikerne.

Af fotostaterne på elevatordørene, der forestiller gange på hver etage, opstår en karikatur af oplevelsen som begivenhed, fordi det indre foldes til det ydre og det, der kunne være drøm og dybde, ekspedition og eksperiment, bliver til et loop, der forsikrer os om, at når vi går ud, så går vi ind, og når vi går ind, så går vi ud, ligesom på de afbillede Escher-trapper i den anden elevator. At forville sig ind i sig selv, eller ind i en organisation, der altid kæmper mod tomgangen.

Således konstrueres et kunstigt vildnis, hvori man bevæger sig gennem begivenheder, der er det, de ikke er, og ikke er det, de er. For den, der bare tager det ind gennem en passiv fortolkning viser det oplevelsesøkonomiens bagside, den uendelighed af privatiserede simulacra. For den, der kæmper imod, viser det kreativitetens væsen.

MILLE KALSMOSE
BALANCER
ELEGANT
MELLEM DEN
ALLEGORISKE
SUGGESTION OG
FORTOLKNINGENS
ÅBENHED.
GENNEM DE
IKONER, SOM HUN
SKABER, ÅBNER
ALLEGORIEN
INDEFRA

INSIDE AN ORGANISATION

Today, the artist faces two challenges: to be the medium of the event and to produce experiences that transgress themselves in the pursuit of new knowledge.

We know little about Greek painting, a bit more about that of the Romans, but it is only in the Renaissance that painting and sculpture begin seriously to mime the event. God reaches his beatific finger out to Adam on the ceiling of the Sistine Chapel; Hades lays his bony fingers on Persephone's young flesh, rendered in life-like marble; the blood runs from Seneca's wrists into the bathtub. Only late do the attempts begin to free the event from allegory. For this presupposes the will to free it from the canonical tale, leaving the narrative exertion to the observer. Where allegory enters the individual's universe through analogy, metaphor and symbol, here the event that has been liberated from their reference to a common, cultural, well-defined whole enters into a reversed synecdoche, where the generalised particularity must now itself create the semantic content of this generalisation. From the detail we must infer a whole that belongs to an infinite set of possible worlds.

Mille Kalsmose accomplishes an elegant balance between allegorical suggestion and the openness of interpretation. The allegory is opened from within through the icons she creates, as her "book wheel" casts works out along a tangent that perforates this universe like a line of force emanating from a maelstrom at its centre.

When the iconisation becomes collage – as in the patchwork of employee photos – a second-order distance to the branding process as signal and documentation is established. Organizational identity is built into the arrangement and thereby the apparent necessity of the inner con-

sistency of the cast of characters is challenged as pastiche. Everything could have turned out differently.

The event is an empty place that erases our writing, as if in water. It resists all attempts to give it a name, its skin is hardened against the discursive tattooing of words, and this freedom from the story, of which it is itself the core, reveals itself in the empty faces that variegates the same text.

The texts that are written into the empty faces reveal that we are text-machines and that the outer event's emptiness is duplicated in the space of consciousness. We are teletypes, fax machines that receive a text from within our own selves, a text that we must put on display as a narration if we are to express it. We read ourselves out loud. And, in this act of losing ourselves in our own words, with the decisive importance of other people, their influence on whether we have said, meant, or thought anything at all, we see colour as a manifestation of the fact that only our emotions and their intensity do not deceive.

In the carefully arranged, experience-industrial world, a fine film is laid across experience, which holds fast our perceptions as a machine of repetition – for only that which is caught under the film has become stable and quiet enough to be repeated. Just as it is much easier to remember a photograph of a face than the face itself, simply because all too many events are at play in the carnal face, so too must nature be repeated by being reproduced as a mega-photograph in surroundings where it does not belong.

The space of the elevators illustrates this. For only through repetition can we possess, and the form of possession as a

tangible remembrance, or as a physical reproduction, is the prerequisite for the capitalization of the experience. In contrast to commodified experience, knowledge cannot be repeated. It changes itself through its own operations.

Ever since Pygmalion found satisfaction for his desire in the arms of a doll, people have raised monuments to desire in the form of what was at once assailable and unreachable. Thus also with the columns on the elevator landings, whereon life-sized but anonymous human figures are imprinted as a pastiche of the busts in the ancient halls of the university. The organization individuates AND renders anonymous at the same time when this late socialisation works and the need for memorials is transformed into an imposed need for documentation that once again reproduces the tension between the individual's unique qualities and their levelling off as data for politicians.

From the photographs on the elevator doors that represent the hallways of each floor, a caricature of experience as event emerges, because the inner is folded to the outer, which could be dream and depth, expedition and experiment, it becomes a loop that assures us that when we depart we enter and when we enter we depart, just like the picture Escher stairs in the other elevator. To lose yourself in yourself or in an organization that always struggles against merely idling.

Thus an artificial desert is arranged, wherein one moves through events that are what they are not, and are not what they are. For those who just take it, those who interpret it merely passively, it reveals the darker side of the experience economy, the infinity of privatized simulacra. For those who fight back, it reveals the essence of creativity.

LIV/KUNST/ARBEJDE

- kunsten at komme ud af en våddragt
Af Daniel Hjorth

"Livet er bare en forestilling", lader Erasmus Tåbeligheden sige i Tåbelighedens lovprisning (1511). Dermed referer han til Senecas 'Quomodo fabula, sic vita' (livet er en forestilling), og vi kan tydeligt høre Heraklits ord - 'Livet er et legende barn... tilhører det legende barn' - som et ekko i disse slagord. Vi inviteres af Tåbeligheden til livets teater, hvor hun er gudinden, som genskaber både guder og mennesker. Sandelig, i selv samme paragraf, inviteres vi op på livets scene, hvor Tåbeligheden er den eneste reelle kilde for sandhed og viden, til fabulering som den magt der vækker giganter og guder (noterede Bergson), og til det karnevalske teater og latter (Tåbeligheden håner hendes publikum efter at have adresseret dem), der destabiliserer, men også vender op og ned på hierarkier:

"Jeg er den ene, den eneste ene, hvis guddommelighed genskaber både guder og mennesker; endda dette er et tilstrækkeligt argument, at ikke senere trådte jeg op for

at tale til denne store forsamling før alle jeres ansigter fik et nyt og uvant behageligt udtryk. Så hurtigt har I glattet jeres bryn, og med så munter og hjertelig en latter har I bifaldet mig, at når sandheden skal frem, så er der mange af jer som jeg ser rundt omkring mig der forekommer mig intet mindre end Homers guder fulde i nektar og glem-selsdrik; hvorimod før, der sad I dorske og tungsindige som efter en konsultation med oraklet (...) men ved at se mig har I øjeblikkeligt fået en anden mine; og derfor, hvad de i øvrigt store retorikere med deres trættende og langsommelige orationer næppe kan afstedkomme, dvs. at fjerne sindets uro, det har jeg gjort med et eneste blik." (Erasmus, Tåbelighedens lovprisning, side 1).

Med poetisk præcision lader Erasmus hende spille med overflade og dybde, når hun kontrasterer vores eftertænsomme sindstilstand efter en konsultation med oraklet med effekten af vores mine efter

et 'enkelt blik' fra hende. Hun agerer og leder efter svaret i vores kroppe. Vi kan ikke vælge. Hun skaber affekter, når hendes ord bevæger sig gennem os hurtigere end øjet kan registrere. **Kunst kan bringe os det virtuelle (intensiteten af tendenser) ved at skabe affekter. Vi bliver bevæget – enten med væmmelse eller begær – og farven på vores ansigter skifter, alt efter om kroppen registrerer affekterne som følelser. Men noget undslipper os, erobringen er ufuldstændig, og vi bliver desorienterede.** Nogle elsker nydelsen ved at finde fast grund igen, ved at være nødsaget til at skabe mening. Andre afviser åbningen ved at fremlægge en mening. Lukke af for situationen.

Vi ser, som vi træder ind i vores trapeopgang og elevatorer, disse passager imellem vores discipliner, det mest fysiske udtryk for vores interdisciplinære ambitioner, og vi sanser fabulationens kraft. Elevatoren, dette modernistiske, ufrivillige fængsel for et folk, bærer effekten af en fejlplaceret konkretthed – den personlige sfære – som en isolerende våddragt der begrænser påvirkningen fra andre, driller os med sit tilbud om en overdimensioneret dovenhed. Denne jaloux indhegning som plejede at kede sig til døde af sine egne vægge og tog det ud over enhver, som turde gå ind ved at pådutte sin besøgende en kvælende aura af dyster melankoli (Sø-

rensen ville naturligvis sige 'slap vrede'). Dette..., dette sted var ofte forpustet af sit eget og eneste formål – at korrigere dit nuværende niveau – dette... er blevet et mål for fabulation. Flanører i den velkendte kontor-sovesal bliver forstyrret på deres afslappede vandring når forestillingsevnen stirrer dem i ansigtet. Vi inviteres til at se, til at se udover. Ja, græsset er grønnere på den anden side. Gå, løb ud, og flyv af sted. Langt udover den type territorium som oplevelsesøkonomi-omkvædet forsøger at tegne op med dets 'Arbejde er teater og hver virksomhed en forestilling'; kunst rammer os i stedet som en begivenhed der aldrig udlåner sig selv til instrumentel brug, til forbrugerrøllens fastlåshed. **Kunst påvirker os og intensiverer livets mangfoldige tilblivelser.** Ligeledes bliver arbejdets kontekster krydset på denne måde, gennemskyldt af kunstens begivenhed, og vi bevæger os ind i potentialernes domæne. Forestillingsevnen, befriet fra den almindelige fornufts styrende blik, inviterer det legende barn, og vi fortaber enten kortvarigt os selv eller trykker dette selv påkaldt af oraklet hårdere. De søgende blandt forskere kender dette spil, kan fornemme dets kanter, det hvide lærreds forfærdelige skønhed.

I transitområderne af vores kontorbygning krydser kunsten arbejdet, og livet kan ske som et eventyr i bestræbelsen

på at erfare, hvad der ligger udover de nuværende begrænsninger. Kunst hjælper ikke så meget til at beskrive det liv vi lever, men snarere de liv vi ikke lever. Forestillingsevnen tjener til at frisætte de manglende mennesker. Også dem der mangler fra vores sted ... arbejdssted. Vi lures væk fra vores øer (læs kontorer; discipliner; etager) og mindes om kampen, som afventer livet i krydsvejseventyr.

"Hør nu, min kære Sancho, at dette og lignende eventyr ikke er ø-eventyr, men krydsvejseventyr hvori intet andet forventes end at få vores hoveder slået og et øre mindre..." (Don Quixote, Bog 1, Kap. 10)

Så det er Tåbelighedens latter, den karnevalske latter, der møder os i trapeopgangen. Kunst etablerer en ny tilstedeværelse uden at komme ind. Den har naturligvis altid været der. Men denne gang sidder den på kanterne, derude i elevator-området, eller i krumningen af de læber der er bøjet af satire. Det er dog her den altid gør sit arbejde, kaster os ud af hovedstrømmingen og presser os op imod tage-det-for-givet væggen. Den karnevalske latter, har Bakhtin sagt, omvender institutionelle hierarkier som den forfægter, afviser, begraver og genopliver. Denne latter, sød og bitter, stripper arbejdstøjet af livets krop. I dette øjeblik, altid på kanten til at ske og allerede passeret, når affekterne har ladet vores hud og hår løbe hurtigere end vores tænknings ord på deres vej til at producere en reaktion, har vi registreret intensitet og kan respondere affirmativt ved at undersøge de sansede grænser, eller tænke det ud af vores kroppe. Erasmus beskrev sin satire i "Tåbelighedens lovprisning" som katarsisk. Velkommen til vores nye trappeopgang!

LIFE/ART/WORK

- The Art of getting out of a Wetsuit
By Daniel Hjorth

"Life is but a play", Erasmus has Folly say in The Praise of Folly (1511). He thereby refers to Seneca's 'Quomodo fabula, sic vita' (Life is a play), and we can certainly hear Heraclitus' words – 'The lifetime is a playing child...belongs to the playing child' – echoing in those slogans. We are invited by Folly to life's theatre where she is the deity that recreates both gods and men. Indeed, we are, in one and the same paragraph; invited onto the stage of life where Folly is the only honest source of truth and knowledge, to fabulation as the power that raises giants and gods (Bergson noted), and to the carnivalesque theatre and laughter (Folly mocks her audience after addressing them) that destabilises but also inverts hierarchies:

"...I am that she, that only she, whose deity recreates both gods and men, even this is a sufficient argument, that I no sooner stepped up to speak to this full assembly than all your faces put on a kind of new and unwonted pleasantness. So suddenly have you cleared your brows, and with so frolic and hearty a laughter given me your applause, that in truth as many of you as I behold on every side of me seem to me no less than Homer's gods drunk with nectar and nepenthe; whereas before, you sat as lumpish and pensive as if you had come from consulting an oracle [...] by but beholding me you have in an instant got-

ten another kind of countenance; and so what the otherwise great rhetoricians with their tedious and long-studied orations can hardly effect, to wit, to remove the trouble of the mind, I have done it at once with my single look." (Erasmus, The Praise of Folly, page 1).

With poetic precision, Erasmus has her play with surface and depth when she contrasts our pensive state as we come from having consulted the oracle, with the effect on our countenance from her 'single look'. She plays and our bodies are where she looks for responses. We cannot choose. She creates affects as her words move through us quicker than the eye registers. **Art can bring us the virtual (the intensity of tendencies) by creating affects. We are moved – this can be disgust or desire – and the colour of our faces shift as the body registers the affect as emotion.** But something escapes us, the capture is incomplete, and we become disoriented. Some enjoy the pleasure of finding their ground again, of having to make sense. Others reject the opening by imposing an opinion. Closing the situation down.

We look, as we step into our stairwell and elevators, those passages in-between our disciplines, the most physical expression of our inter-disciplinary ambitions, and we sense the impact of fabulation. The elevator, this modernist involuntary jail for a people carrying the effect of a misplaced concreteness – the personal sphere – as an insulating wetsuit, limiting the impact of the other, teases us with offering us its oversized laziness. This jealous confinement, which

used to be bored to death with its own walls, revenging on anyone that dared to enter by bestowing upon its visitors a suffocating aura of gloomy melancholy (Sørensen would of course say 'listless anger'). This..., this place usually was exhausted by its one and only purpose – adjusting your present level – this... has become the target of fabulation. Flaneurs of the usual office-dormitory are interrupted on their casual stroll as imagination is starring them in the face. We are invited to see, to look beyond. Yes, the grass is greener on the other side. Go, run off, and take a flight.

Far beyond the kind of territory that the experience-economy-refrain attempts to draw with its 'Work is theatre and every business a stage', art instead hits us like an event that never lends itself to instrumental utilisation, to the confinement of the role of the consumer. **Art affects us, and intensifies life's multiple becomings.** Also contexts of work are in this way crossed, washed through by the event of art, and move us into the realm of potential. Imagination, free from the governing gaze of common sense, invites the playing child and we either loose ourselves for a while, or we squeeze harder that self summoned by the oracle. Searchers amongst researchers know this play, can sense the edge, the terrible beauty of the white canvas.

In the transit areas of our office-building, art crosses work and life can happen as an adventure of seeking to experience what lies beyond the present limits. Art does not so much help us describe the life we live, but more those lives we do not

live. Imagination serves to set free the missing people. Also those missing from our place...of work. We are lured off our islands (read offices; disciplines; floors) and reminded of the struggle that awaits the life of crossroad adventures

"Hear now my dear Sancho, that this and similar adventures are no island adventures, but crossroads adventures, in which nothing else is expected than getting one's head beaten and an ear less..." (Don Quixote, Book 1, Chapter 10).

So it is Folly's laughter, the carnivalesque laughter that greets us in the stairwell. Art establishes a novel presence without entering. It has of course always been there. But this time, it sits on the margin: out there, in the elevator-area, or at the bend of those lips curved by satire. This is, however, where it always does its work; pulling us out of mainstream and pressing us up against the wall of the taken-for-granted. The carnivalesque laughter, Bakhtin has said, inverts institutional hierarchies as it asserts, denies, buries and revives. This laughter, sweet and bitter, strips the 'clothes of work' off the body of life. In that moment, always on the verge of happening and already gone, when affect has made our skin and hair outrace the words of our thinking on their way to produce a reaction, we have registered intensity and can respond affirmatively by investigating the sensed limit, or think it out of our bodies. Erasmus described his satire in 'The Praise of Folly' as cathartic. Welcome to our new stairwell!

MILLE KALSMOSE, CV

STUDIES

2004 -(2009)

Master in Contemporary Art and Aesthetics, Universitat Autònoma de Barcelona, (UAB), Spain

2008

The Royal Danish Academy of Fine Arts, Video courses, Copenhagen, Denmark

School of Visual Arts, (SVA), Residency program, New York, USA

2001 - 2002

The Art School in Ærø, Vestermøllegaard, Denmark

M.C. Escuela de Arte, Barcelona, Spain

SELECTED EXHIBITIONS:

2009

Triangle Project, Reality on Fire, Chelsea Art Museum, New York

Your Documents Please, Galeria Ajolote Arte Contemporaneo, Apr.17 - May 8, Guadalajara, Mexico

Outrospective, February 12, WAS - Wonderland Art Space, Copenhagen, Denmark

La 20 edición de la Biennial d'Éivissa, January 15, Museu D'Art Contemporani d'Éivissa, Spain

Your Documents Please, January, GALÉRIA Z, Bratislava, Slovakia

2008

Triangle Project - Fill in Blank Spaces - Gallery Karsi sanat Calismalari, Istanbul.

Your Documents Please, April 4, The Museum of Arts & Crafts-ITAMI, Hyogo, Japan

Your Documents Please, August 15, ZAIM, Kanagawa, Japan

Your Documents Please, November 28, 2B Gallery Budapest, Hungary

Triangle Project "Grounded - Was Man Meant to Fly", ABC No Rio, Supported by the Danish Art Council - DaNy, New York State Council of the Arts and the New York City Department of Cultural Affairs.

2006

Kunstnernes Sommerudstilling, Janusbygningen, The Art Museum of West Jutland (Juried group show), Tistrup, Denmark

Den cencurerede Fynske

Kunstudstilling, (Juried group show) Filosofgangen, The exhibition Hall of Funen for Art and Design, Odense, Denmark

2004

Amor Cartografico, Galeria Esther Arias, Barcelona, Spain

2003

BAC, Festival Internacional de Barcelona, Spain

SITE SPECIFIC ASSIGNMENTS:

2009

Copenhagen Business School, Frederiksberg, Denmark

2006

Golden Drop, Manu Vision, Frederiksberg

2005

Atkins, Ørestad, Denmark

COLLECTIONS:

2008 Bech-Bruun, Copenhagen, Denmark

2005 Century Hyatt Regency, Tokyo, Japan

2005 Zafolaw, Barcelona, Spain

2005 Atkins, Ørestad, Denmark

FUNDINGS

2008

The Danish Art Council and New York State Council of the Arts for the project "Grounded - was man meant to fly", curated by Jacob Fuglsang Mikkelsen.

Kaj Houmann Niensens Fond til almene formål, Denmark

Grosserer L.F.Foghts Fondstøtte til uddannelsesophold ved New York School of Visual Arts, Denmark

2005

Travelling scholarship (with suvi Andrea Helminen), by Danish Film Instructors Committee for Scholarships, Denmark

2002

Scholarship by The Art School in Ærø, Denmark

Sponsorship by Trælasten in Søby, Denmark

Sponsorship by Pippihuset, Søby, Denmark

BIBLIOGRAPHY

2009

Horsens Folkeblad, Gi' Janteloven et Spark, af Sabrina Brohus

2007

Girl with pram, Wonderland-mag, Copenhagen

Alice i eventyrland på speed, Lone Sønderby, Q, Copenhagen

Kvinder i kunst, Karin Sjørup, Danish Arts Council, Copenhagen

2006

Kunst i øjet, Ole Lindbo, TV-interview, DK4, Copenhagen

Optimisme i A-huset trods alt, Pelle Amundsen, Amarkaneren, Copenhagen

2005

Kunstneriske øjne på ingeniører, Helena Spliid Christiansen, Atkins Scandinavia, Copenhagen

Kunstnere og Erhvervsfolk på oplevelsestræf, Kirsten Baltzer Kahr, Musikeren, Copenhagen

2004

La vida de los Artistas, Tele 25, Barcelona

2003

TV-interview at BTV, Jens Pagh, Barcelona

PUBLISHED BY

Department of Management, Politics and Philosophy
Copenhagen Business School
Porcelænshaven 18B
DK-2000 Frederiksberg

lpf@cbs.dk
www.mpp.cbs.dk & www.mpp.cbs.dk

TEXT

Ole Fogh Kirkeby, Daniel Hjorth,
Anje Schmidt, Eva Zeuthen Bentsen, Jesper Bjørn
Henrik Hermansen, Mille Kalsmose

PHOTO

Ken Hermann

LAYOUT

Wonderland, Simon Nygaard

TRANSLATION

Thomas Basbøll

THANKS

2AD, Ditte Holm

©COPYRIGHT 2009

Mille Kalsmose & Copenhagen Business School, MPP

